

Versiune anonimată

Traducere C-552/21 – 1

Cauza C-552/21

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

7 septembrie 2021

Instanța de trimitere:

Verwaltungsgericht Wiesbaden (Germania)

Data deciziei de trimitere:

31 august 2021

Reclamant:

FT

Pârât:

Landul Hessa

6 K226/21.WI

VERWALTUNGSGERICHT WIESBADEN

DECIZIE

în litigiul de contencios administrativ

FT,

[omissis]

reclamant

[omissis]

împotriva

Landului Hessa, reprezentat de Hessischer

Beauftragte für Datenschutz und Informationsfreiheit (responsabilul landului Hessa cu protecția datelor și libertatea informației),

[*omissis*]

– 93.01.21:0005-rt –

pârât

intervenientă:

Schufa Holding AG, reprezentată de comitetul director,

[*omissis*]

având ca obiect

legislația în materia protecției datelor,

Verwaltungsgericht Wiesbaden [Tribunalul Administrativ din Wiesbaden] – Camera a șasea – [*omissis*]

a hotărât la 31 august 2021:

- I. Suspendă procedura.**
- II. Adresează Curții de Justiție a Uniunii Europene, în temeiul articolului 267 TFUE, următoarele întrebări preliminare:**
 - 1) Articolul 77 alineatul (1) coroborat cu articolul 78 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor, denumit în continuare „RGPD”; JO UE din 4 mai 2016, L 119, p. 1) trebuie interpretat în sensul că rezultatul autorității de supraveghere pe care aceasta îl comunică persoanei vizate**
 - a) are caracterul unui răspuns la o petiție? Aceasta are drept consecință faptul că controlul jurisdicțional al unei decizii privind plângerea adoptate de o autoritate de supraveghere în temeiul articolului 78 alineatul (1) din RGPD este, în principiu, limitat la problema dacă autoritatea a tratat plângerea, a investigat în mod adecvat obiectul plângerii și a informat petiționarul cu privire la rezultatul examinării**

sau

b) trebuie interpretat ca fiind o decizie administrativă pe fond? Aceasta are drept consecință faptul că controlul jurisdicțional al unei decizii privind plângerea adoptate de o autoritate de supraveghere în temeiul articolului 78 alineatul (1) din RGPD conduce la o analiză completă pe fond a deciziei de către instanță, într-un caz individual – de exemplu, în cazul reducerii la zero a puterii discreționare –, autoritatea de supraveghere putând fi de asemenea obligată de instanță să adopte o măsură concretă în sensul articolului 58 din RGPD.

2) Stocarea datelor la un birou privat de informații economice în cadrul căruia sunt stocate, fără un motiv concret, date cu caracter personal provenite dintr-un registru public precum „bazele de date naționale”, în sensul articolului 79 alineatele (4) și (5) din Regulamentul (UE) 2015/848 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2015 privind procedurile de insolvență (JO 2015, L 141, p. 19), pentru a putea furniza informații în cazul unei cereri, este compatibilă cu articolele 7 și 8 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene din 12 decembrie 2007 (denumită în continuare „carta” – JO 2007, C 303, p. 1)?

3) Bazele de date paralele private (în special bazele de date ale unui birou de informații), create în plus față de bazele de date ale statului și în care datele provenite din bazele de date ale statului (în speță, declarațiile de insolvență) sunt stocate mai mult timp decât este prevăzut în cadrul strict al Regulamentului (UE) 2015/848, coroborat cu dreptul național, sunt admisibile în principiu sau dreptul de a fi uitat prevăzut la articolul 17 alineatul (1) litera (d) din RGPD implică faptul că aceste date trebuie șterse atunci când

a) este prevăzută o durată de prelucrare identică cu cea a registrului public

sau

b) este prevăzută o durată de stocare care depășește perioada de stocare prevăzută pentru registrele publice?

4) În măsura în care articolul 6 alineatul (1) litera (f) din RGPD poate fi considerat drept temei juridic unic pentru stocarea datelor la birourile private de informații economice în ceea ce privește datele stocate și în registre publice, trebuie să se considere că

există un interes legitim al unui birou de informații economice atunci când acest birou de informații preia datele din evidențele publice fără un motiv concret pentru ca aceste date să fie ulterior disponibile în cazul unei cereri?

- 5) Codurile de conduită aprobate de autoritățile de supraveghere în temeiul articolului 40 din RGPD și care prevăd termene de examinare și de ștergere care depășesc perioadele de stocare ale registrelor publice pot suspenda evaluarea comparativă [a intereselor] prevăzută la articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (f) din RGPD?

Motive:

I.

- 1 Reclamantul contestă înregistrarea unei eliberări de datorii la intervenția SCHUFA Holding AG, un birou privat de informații economice. Acesta solicită pârâtului să acționeze în vederea ștergerii înregistrării de la SCHUFA Holding AG care are următorul cuprins:

- 2 *Informații obținute din evidențe publice.*

Eliberare de datorii acordată.

Această informație provine din publicările instanțelor competente în materie de insolvență. În legătură cu această procedură de insolvență am fost informați cu privire la acordarea unei eliberări de datorii. Număr de dosar 1IK1775-17 PLZ68159. Procedura se desfășoară în fața instanțelor competente în materie de insolvență sub acest număr de dosar.

Data evenimentului: 10 septembrie 2020

- 3 Prin intermediul scrisorii din 14 decembrie 2020, reprezentantul reclamantului s-a adresat intervenientei SCHUFA Holding AG. Acesta s-ar opune, în conformitate cu articolul 21 din RGPD, prelucrării efectuate a datelor în ceea ce privește înregistrarea eliberării de datorii. Nu ar fi existat o evaluare comparativă a intereselor în temeiul articolului 6 alineatul (1) litera (f) din RGPD. În anul 2010, reclamantul ar fi devenit independent în domeniul serviciilor financiare. Ca urmare a unei întârzieri în restituirea impozitului și, ulterior, a plăților anticipate ale impozitului care trebuiau efectuate, reclamantul s-ar fi confruntat cu probleme de lichiditate. La aceasta s-ar adăuga un acord de anulare încheiat cu prestatorul de servicii financiare, care ar fi determinat, în mod neașteptat, restituiri. Reclamantul nu ar fi putut restitui creanța. Prin urmare, acesta ar fi decis să

deschidă o procedură de insolvență. După trei ani, ar fi fost obținută o eliberare de datorii care i-ar fi fost acordată de instanța competentă în materie de insolvență. Stocarea datelor la intervenientă ar fi pus, în fapt, reclamantul în imposibilitatea de a duce o viață normală, chiar dacă eliberarea de datorii ar fi fost acordată. Înregistrarea negativă l-ar afecta nu numai pe plan privat, ci și pe plan profesional. Ar exista o situație atipică care ar justifica dreptul la ștergerea înregistrării eliberării de datorii în temeiul articolului 17 din RGPD.

- 4 Ulterior, prin scrisoarea din 12 ianuarie 2021, intervenienta SCHUFA Holding AG l-a informat pe reclamant că sensul și finalitatea articolului 21 alineatul (1) din RGPD nu ar consta, așadar, în privarea instituțiilor de credit de informațiile necesare în vederea unei verificări atente a bonității. Nici în această situație în care presupusul dezavantaj economic suferit ar fi perceput ca fiind mai ridicat la nivel personal, aceasta nu ar declanșa dreptul la opoziție în temeiul articolului 21 alineatul (1) din RGPD. Elementul determinant pentru o instituție de credit care participă la un sistem de informare ar consta în furnizarea informațiilor de natură să determine creditorul să efectueze o verificare specifică a bonității. SCHUFA Holding AG nu ar fi decât o sursă de informare care însă nu ar trebui să se substituie obligației suplimentare de investigare care revine instituției respective și deciziei sale contractuale.
- 5 În prezent, reclamantul a contestat această poziție prin scrisoarea din 10 februarie 2021 adresată pârâtului. Reclamantul arată că eliberarea de datorii nu ar mai putea fi revocată după un an [articolul 303 alineatul (2) din InsO (Insolvenzordnung, Legea insolvenței)]. O stocare globală de trei ani ar fi incompatibilă cu dreptul Uniunii. Acordarea eliberării de datorii ar urmări să ofere debitorului posibilitatea de a participa din nou la viața economică.
- 6 În această privință, prin decizia din 17 februarie 2021, pârâtul l-a informat pe reclamant că ar înțelege situația acestuia, dar că înregistrările negative ale SCHUFA ar putea stoca eliberări de datorii care depășesc perioada de eliberare a unei creanțe. Temeiul juridic l-ar constitui articolul 6 alineatul (1) literele (b) și (f) din RGPD, precum și de articolul 31 din Legea federală din 30 iunie 2017 privind protecția datelor [BGBl. I, p. 2097, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Legea din 23 iunie 2021, BGBl. I, p. 1858, denumită în continuare „BDSG” (Bundesdatenschutzgesetz)]. Datele cu caracter personal, necesare pentru aprecierea bonității, ar putea fi stocate atât timp cât este necesar pentru îndeplinirea scopurilor pentru care au fost stocate. În cazul evaluării bonității, ar fi posibil ca, pornind de la comportamentul unei părți a unui grup de persoane, să se constituie probabilități cu privire la comportamentul altor persoane care fac de asemenea parte din acest grup, precum și să se stabilească o semnificație statistică.
- 7 Prin actul de procedură depus de reprezentantul său la 26 februarie 2021, reclamantul a introdus o acțiune împotriva acestei decizii. El arată că argumentația pârâtului ar consta în module de text. În calitate de autoritate de supraveghere,

pârâtul nu ar fi verificat dacă sistemele ar funcționa corect în general și nu ar fi stabilit nici dacă aplicarea ar fi conformă cu prevederile legale în cazul individual.

II.

1. Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (carta)

8 Articolul 7 din cartă

Respectarea vieții private și de familie

Orice persoană are dreptul la respectarea vieții private și de familie, a domiciliului și a secretului comunicațiilor.

9 Articolul 8 din cartă

Protecția datelor cu caracter personal

(1) Orice persoană are dreptul la protecția datelor cu caracter personal care o privesc.

(2) Asemenea date trebuie tratate în mod corect, în scopurile precizate și pe baza consimțământului persoanei interesate sau în temeiul unui alt motiv legitim prevăzut de lege. Orice persoană are dreptul de acces la datele colectate care o privesc, precum și dreptul de a obține rectificarea acestora.

(3) Respectarea acestor norme se supune controlului unei autorități independente.

10 Articolul 47 din cartă

Dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil Orice persoană ale cărei drepturi și libertăți garantate de dreptul Uniunii sunt încălcate are dreptul la o cale de atac eficientă în fața unei instanțe judecătorești, în conformitate cu condițiile stabilite de prezentul articol. Orice persoană are dreptul la un proces echitabil, public și într-un termen rezonabil, în fața unei instanțe judecătorești independente și imparțiale, constituită în prealabil prin lege. Orice persoană are posibilitatea de a fi consiliată, apărută și reprezentată.

Asistența juridică gratuită se acordă celor care nu dispun de resurse suficiente, în măsura în care aceasta este necesară pentru a-i asigura accesul efectiv la justiție.

2. REGULAMENTUL (UE) 2015/848 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI din 20 mai 2015 (JO UE din 5 iunie 2015, L 141, p. 19) privind procedurile de insolvență

11 Articolul 78

Protecția datelor

(1) Normele naționale prin care este pusă în aplicare Directiva 95/46/CE se aplică prelucrării datelor cu caracter personal pe teritoriul statelor membre, în temeiul prezentului regulament, cu condiția ca operațiunile de prelucrare menționate la articolul 3 alineatul (2) din Directiva 95/46/CE să nu fie vizate.

(2) Regulamentul (CE) nr. 45/2001 se aplică în cazul prelucrării datelor cu caracter personal efectuate de Comisie în temeiul prezentului regulament.

12 Articolul 79

Responsabilitățile statelor membre cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal în registrele naționale de insolvență

(1) Fiecare stat membru comunică Comisiei numele persoanei fizice sau juridice, al autorității publice, al agenției sau al oricărui alt organism desemnat prin dreptul intern să îndeplinească funcțiile de controlor în conformitate cu articolul 2 litera (d) din Directiva 95/46/CE, în vederea publicării sale pe portalul european e-justiție.

(2) Statele membre se asigură că măsurile tehnice de asigurare a securității datelor cu caracter personal prelucrate în registrele lor naționale de insolvență menționate la articolul 24 sunt puse în aplicare.

(3) Statele membre răspund de verificarea faptului că controlorul desemnat prin dreptul intern în conformitate cu articolul 2 litera (d) din Directiva 95/46/CE asigură conformitatea cu principiile privind calitatea datelor, în special acuratețea și actualizarea datelor stocate în registrele naționale de insolvență.

(4) Statele membre răspund, în conformitate cu Directiva 95/46/CE, de colectarea și stocarea datelor în bazele de date naționale, precum și de deciziile luate cu privire la punerea acestor date la dispoziție în registrul interconectat care poate fi consultat prin intermediul portalului european e-justiție.

(5) Ca parte a informațiilor care ar trebui furnizate persoanelor vizate astfel încât să li se permită să își exercite drepturile, în special dreptul la ștergerea datelor, statele membre informează persoanele vizate în legătură cu perioada de accesibilitate stabilită pentru datele cu caracter personal stocate în registrele de insolvență.

3. Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor – RGPD; JO UE din 4 mai 2016, L 119, p. 1).

13 Articolul 6 din RGPD

Legalitatea prelucrării

(1) Prelucrarea este legală numai dacă și în măsura în care se aplică cel puțin una dintre următoarele condiții:

- (a) persoana vizată și-a dat consimțământul pentru prelucrarea datelor sale cu caracter personal pentru unul sau mai multe scopuri specifice;
- (b) prelucrarea este necesară pentru executarea unui contract la care persoana vizată este parte sau pentru a face demersuri la cererea persoanei vizate înainte de încheierea unui contract;
- (c) prelucrarea este necesară în vederea îndeplinirii unei obligații legale care îi revine operatorului;
- (d) prelucrarea este necesară pentru a proteja interesele vitale ale persoanei vizate sau ale altei persoane fizice;
- (e) prelucrarea este necesară pentru îndeplinirea unei sarcini care servește unui interes public sau care rezultă din exercitarea autorității publice cu care este investit operatorul;
- (f) prelucrarea este necesară în scopul intereselor legitime urmărite de operator sau de o parte terță, cu excepția cazului în care prevalează interesele sau drepturile și libertățile fundamentale ale persoanei vizate, care necesită protejarea datelor cu caracter personal, în special atunci când persoana vizată este un copil.

Litera (f) din primul paragraf nu se aplică în cazul prelucrării efectuate de autorități publice în îndeplinirea atribuțiilor lor.

[...]

14 Articolul 17 din RGPD

Dreptul la ștergerea datelor („dreptul de a fi uitat”)

(1) Persoana vizată are dreptul de a obține din partea operatorului ștergerea datelor cu caracter personal care o privesc, fără întârzieri nejustificate, iar operatorul are obligația de a șterge datele cu caracter personal fără întârzieri nejustificate în cazul în care se aplică unul dintre următoarele motive:

- (a) datele cu caracter personal nu mai sunt necesare pentru îndeplinirea scopurilor pentru care au fost colectate sau prelucrate;
- (b) persoana vizată își retrage consimțământul pe baza căruia are loc prelucrarea, în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) litera (a) sau cu

articolul 9 alineatul (2) litera (a), și nu există niciun alt temei juridic pentru prelucrare;

- (c) persoana vizată se opune prelucrării în temeiul articolului 21 alineatul (1) și nu există motive legitime care să prevaleze în ceea ce privește prelucrarea sau persoana vizată se opune prelucrării în temeiul articolului 21 alineatul (2);
- (d) datele cu caracter personal au fost prelucrate ilegal;
- (e) datele cu caracter personal trebuie șterse pentru respectarea unei obligații legale care revine operatorului în temeiul dreptului Uniunii sau al dreptului intern sub incidența căruia se află operatorul;
- (f) datele cu caracter personal au fost colectate în legătură cu oferirea de servicii ale societății informaționale menționate la articolul 8 alineatul (1).

(2) În cazul în care operatorul a făcut publice datele cu caracter personal și este obligat, în temeiul alineatului (1), să le șteargă, operatorul, ținând seama de tehnologia disponibilă și de costul implementării, ia măsuri rezonabile, inclusiv măsuri tehnice, pentru a informa operatorii care prelucrează datele cu caracter personal că persoana vizată a solicitat ștergerea de către acești operatori a oricăror linkuri către datele respective sau a oricăror copii sau reproduceri ale acestor date cu caracter personal.

15 Articolul 77 din RGPD

Dreptul de a depune o plângere la o autoritate de supraveghere

(1) Fără a aduce atingere oricăror alte căi de atac administrative sau judiciare, orice persoană vizată are dreptul de a depune o plângere la o autoritate de supraveghere, în special în statul membru în care își are reședința obișnuită, în care se află locul său de muncă sau în care a avut loc presupusa încălcare, în cazul în care consideră că prelucrarea datelor cu caracter personal care o vizează încalcă prezentul regulament.

16 Articolul 78 din RGPD

Dreptul la o cale de atac judiciară eficientă împotriva unei autorități de supraveghere

(1) Fără a aduce atingere oricăror alte căi de atac administrative sau nejudiciare, fiecare persoană fizică sau juridică are dreptul de a exercita o cale de atac judiciară eficientă împotriva unei decizii obligatorii din punct de vedere juridic a unei autorități de supraveghere care o vizează.

(2) Fără a aduce atingere oricăror alte căi de atac administrative sau nejudiciare, fiecare persoană vizată are dreptul de a exercita o cale de atac judiciară eficientă în cazul în care autoritatea de supraveghere care este competentă în temeiul articolelor 55 și 56 nu tratează o plângere sau nu informează persoana vizată în termen de trei luni cu privire la progresele sau la soluționarea plângerii depuse în temeiul articolului 77.

(3) Acțiunile introduse împotriva unei autorități de supraveghere sunt aduse în fața instanțelor din statul membru în care este stabilită autoritatea de supraveghere.

4. Legea insolvenței din 5 octombrie 1994 (BGBl. I, p. 2866), astfel cum a fost modificată ultima dată prin articolul 5 din Legea din 16 iulie 2021 (BGBl. I, p. 2947)

17 Articolul 9 din InsO – **Publicitatea**

(1) Publicitatea are loc prin intermediul unei publicări pe internet la nivel central și al landurilor; aceasta poate fi parțială. În acest scop, debitorul trebuie identificat cu precizie, în special prin indicarea adresei și a domeniului său comercial. Se consideră că publicitatea a avut loc la două zile de la data publicării.

(2) Instanța competentă în materie de insolvență poate efectua alte publicări în măsura în care acest lucru este prevăzut de legislația landului. Bundesministerium der Justiz und für Verbraucherschutz [Ministerul Federal al Justiției și Protecției Consumatorilor] este autorizat să reglementeze, prin regulament și cu acordul Bundesrat, modalitățile publicării pe internet la nivel central și al landurilor. În acest scop, vor fi prevăzute în special termene de ștergere a datelor, precum și norme care să asigure că publicările

1. își mențin caracterul integral, complet și actual,
2. pot fi urmărite până la sursă în orice moment.

(3) Publicitatea este suficientă pentru a dovedi notificarea tuturor părților interesate, chiar dacă, pe lângă aceasta, prezenta lege impune o notificare specială.

18 Articolul 286 din InsO – **Principiu**

În cazul în care debitorul este o persoană fizică, în condițiile prevăzute la articolele 287-303a, acesta este eliberat față de creditorii din procedura de insolvență de obligațiile care nu au fost îndeplinite în cadrul acestei proceduri.

19 Articolul 287a din InsO – **Decizia instanței competente în materie de insolvență**

(1) În cazul în care cererea de eliberare de datorii este admisibilă, instanța competentă în materie de insolvență constată, prin decizie, că debitorul

beneficiază de eliberarea de datorii atunci când acesta îndeplinește obligațiile prevăzute la articolele 295 și 295a și nu sunt îndeplinite condițiile unui refuz în temeiul articolelor 290, 297-298. Decizia trebuie publicată. Debitorul beneficiază de o cale de atac imediată împotriva acestei decizii.

5. Regulamentul din 12 februarie 2002 privind publicitatea pe internet în cadrul procedurilor de insolvență (BGBl. I 2002, p. 677)

20 Articolul 1

Publicitatea pe internet în cadrul procedurilor de insolvență trebuie să respecte cerințele prezentului regulament. Publicarea nu poate cuprinde decât datele care trebuie să facă obiectul publicității în temeiul Legii insolvenței sau al altor dispoziții care prevăd publicitatea în cadrul procedurilor de insolvență.

21 Articolul 3 Termenele de ștergere a datelor

(1) Publicarea într-un sistem electronic de informare și de comunicare a datelor provenite dintr-o procedură de insolvență, inclusiv din procedura de deschidere, este ștearsă în termen de cel mult șase luni de la anularea procedurii de insolvență sau de la data la care închiderea acestei proceduri a rămas definitivă. În lipsa deschiderii procedurii, termenul începe să curgă de la anularea măsurilor de conservare publicate.

(2) În ceea ce privește publicările din cadrul procedurii de eliberare de datorii, inclusiv decizia menționată la articolul 289 din Legea insolvenței, se aplică alineatul (1) prima teză, cu condiția ca termenul să înceapă să curgă de la data la care decizia privind eliberarea de datorii devine definitivă.

(3) Celelalte publicări prevăzute de Legea insolvenței sunt șterse în termen de o lună calculat din prima zi a publicării.

6. Legea federală din 30 iunie 2017 privind protecția datelor (Bundesdatenschutzgesetz, BDSG) (BGBl. I, p. 2097, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Legea din 23 iunie 2021, BGBl. I, p. 1858)

22 Articolul 31 din BDSG

Protecția tranzacțiilor economice în cazul evaluării bonității și al furnizării informațiilor privind bonitatea

(1) Utilizarea unei valori de probabilitate privind un anumit comportament viitor al unei persoane fizice în vederea luării unei decizii privind justificarea, executarea sau încetarea unui raport contractual cu această persoană (evaluarea bonității) este permisă numai dacă

1. au fost respectate dispozițiile legislației privind protecția datelor,
2. datele utilizate pentru calcularea valorii de probabilitate sunt relevante pentru calculul valorii de probabilitate a comportamentului dat, pe baza unei metode statistice matematice recunoscute din punct de vedere științific,
3. pentru calcularea valorii de probabilitate nu au fost utilizate exclusiv datele privind adresa și
4. în cazul utilizării datelor privind adresa, persoana vizată a fost informată cu privire la utilizarea preconizată a acestor date înainte de a calcula valoarea de probabilitate; informarea trebuie să fie documentată.

[...]

III.

1. Cu privire la prima întrebare preliminară

- 23 Autoritatea de supraveghere pârâtă a apreciat, în cadrul unei cereri de autorizare a introducerii unei căi de atac într-o cauză care privește de asemenea o eliberare de datorii și pe SCHUFA Holding AG (Hotărârea din 7 iunie 2021, cauza 6 K 307/20.WI), că articolul 77 alineatul (1) din RGPD nu ar prevedea un control jurisdicțional al exactității materiale a deciziei privind plângerea. Ar fi vorba mai degrabă despre un drept la o cale de atac, conceput ca un drept de petiționare, care nu ar fi supus decât unui control juridic limitat. În cadrul controlului jurisdicțional, protecția jurisdicțională „efectivă” s-ar limita la aspectul ca autoritatea să trateze într-adevăr plângerea persoanei vizate și să o informeze, în termenele menționate, cu privire la stadiul și la soluționarea plângerii. Articolul 78 alineatul (1) din RGPD nu ar prevedea un control jurisdicțional extensiv.
- 24 În ceea ce privește natura juridică a deciziei adoptate de autoritatea națională de supraveghere în temeiul articolului 77 din RGPD, există opinii juridice divergente. În jurisprudență se consideră, pe de o parte, că tratarea unei plângeri ar trebui apreciată în raport cu criteriul examinării petițiilor, așadar, că tratarea plângerii ar trebui considerată adecvată atunci când pârâtul efectuează o examinare a faptelor și aprecierea sa juridică atât cu privire la plângere, cât și la obiectul acesteia nu este motivată doar în mod superficial și comunică acest rezultat petiționarului [omissis]. Jurisprudența care pornește de la un drept similar celui de petiționare susține că articolul 77 alineatul (1) din RGPD nu ar fi modificat nimic în raport cu dispozițiile anterioare [articolul 28 alineatul (4) din Directiva 95/46/CE].
- 25 Instanța de trimitere are îndoieli în ceea ce privește compatibilitatea acestei abordări cu articolul 77 alineatul (1) din RGPD. Potrivit articolului 77 alineatul (1) din RGPD nu este suficient ca autoritatea doar să trateze plângerea, să procedeze la o examinare adecvată a obiectului plângerii și să informeze cu privire la rezultatul examinării. Astfel, principiile stabilite în speță de jurisprudență corespund celor ale unei petiții și limitează deci dreptul la o cale de atac judiciară

eficientă împotriva autorității de supraveghere în conformitate cu articolul 78 alineatul (1) din RGPD.

- 26 Chiar dacă articolul 28 alineatul (4) inițial din Directiva 95/46/CE era formulat în mod analog articolului 77 alineatul (1) din RGPD în vigoare în prezent și o procedură similară petiției fusese adoptată în Germania în temeiul dispoziției anterioare, Directiva 95/46/CE nu conținea o cerință privind o cale de atac eficientă, astfel cum este cazul în speță [articolul 78 din RGPD; a se vedea de asemenea articolul 53 din Directiva (UE) 2016/680]. Astfel, dreptul Uniunii stabilește în prezent o legătură cu calea de atac *eficientă* prevăzută la articolul 47 din cartă [a se vedea articolul 1 alineatul (2) din RGPD și articolul 1 alineatul (2) din Directiva (UE) 2016/680]. În acest mod, legiuitorul Uniunii a făcut o distincție clară între o cale de atac eficientă și o petiție (articolul 44 din cartă). În orice caz, un tratament similar unei petiții nu ar conduce, în speță, la o cale de atac eficientă, ci numai la o cale de atac „oarecare”.
- 27 Punerea în aplicare a RGPD ar depinde astfel în mod esențial de exercitarea căilor de atac private în sensul articolului 79 din RGPD și ar fi, așadar, în primul rând, o problemă privată. Împrejurarea că această situație nu poate fi conformă cu RGPD rezultă din faptul că punerea în aplicare a cerințelor RGPD revine statelor membre și administrațiilor naționale ale acestora [articolul 57 alineatul (1) litera (a) din RGPD]. În special, misiunea autorităților naționale de supraveghere, prevăzută în mod expres la articolul 51 alineatul (1) din RGPD, de a proteja drepturile și libertățile fundamentale ale persoanelor fizice în ceea ce privește tratamentul ar fi inoperantă dacă autoritățile de supraveghere nu ar putea fi încurajate să își îndeplinească sarcinile prin căi de atac eficiente. O astfel de concluzie poate fi dedusă și din considerentul (141). Potrivit acestuia, persoanele fizice dispun de o cale de atac eficientă „în cazul în care autoritatea de supraveghere nu reacționează la o plângere [...] atunci când o astfel de acțiune este necesară pentru asigurarea protecției drepturilor persoanei vizate”.
- 28 Având în vedere obiectivul urmărit de RGPD, dar și de Directiva (UE) 2016/680, în aplicarea articolelor 7 și 8 din cartă, constând în a asigura protecția efectivă a drepturilor și a libertăților fundamentale ale persoanelor fizice, în special dreptul lor la protecția vieții private și la protecția datelor cu caracter personal, gestionarea dreptului la o cale de atac nu poate fi interpretată în mod atât de restrictiv încât autoritatea de supraveghere să fie obligată să acționeze într-un mod „oarecare” (a se vedea în acest sens de asemenea Hotărârea Curții din 15 iunie 2021, cauza C-645/19, ECLI:EU:C:2021:483, punctul 91). Totodată, ținând seama de faptul că, în cazul prelucrării transfrontaliere, autoritatea de supraveghere din alt stat membru ar putea de asemenea constata că prelucrarea datelor în cauză nu respectă normele cuprinse în RGPD (a se vedea Hotărârea Curții din 15 iunie 2021, cauza C-645/19), este necesară, cu atât mai mult, o competență de control jurisdicțional cu privire la decizia corespunzătoare adoptată de autoritatea

națională de supraveghere în cadrul procedurii plângerii în temeiul articolului 77 din RGPD.

- 29 Tribunalul Administrativ Superior din Koblenz care, prin intermediul Hotărârii din 26 octombrie 2020 (cauza 10 A 10613/20.OVG) pronunțate în cauza cu care a fost sesizat, a statuat că un reclamant nu are dreptul la o decizie privind un conținut specific, nici la o anumită decizie pe fond, nu a sesizat Curtea în cauza respectivă în vederea unei soluționări definitive a problemei referitoare la Regulamentul (UE) 2016/679, în speță, articolul 78 alineatul (1) din RGPD.
- 30 Cu toate acestea, în mod satisfăcător pentru instanța de trimitere, autoritatea de supraveghere dispune de o marjă de apreciere. Potrivit articolului 57 alineatul (1) litera (a) din RGPD, fiecare autoritate de supraveghere monitorizează și asigură aplicarea RGPD. Articolul 58 din RGPD reglementează competențele autorității de supraveghere (a se vedea în acest sens de asemenea Hotărârea din 14 iunie 2021, cauza C-645/19). În această privință, cauza nu se distinge nicidecum de situațiile triumphiulare din dreptul național în care solicitantul unei protecții juridice urmărește să obțină o intervenție din partea autorităților publice în detrimentul unui terț privat pentru a asigura respectarea unui drept subiectiv public. Și în acest caz, potrivit afirmațiilor reclamantului, autoritatea trebuie să procedeze la o examinare completă a faptelor și să acționeze în cadrul puterii de intervenție care îi revine. Totuși, această putere discreționară este redusă la zero în cazul încălcării drepturilor subiective publice. În această privință, nimic nu se opune, în speță, tratării procedurilor căilor de atac împotriva autorității de supraveghere în temeiul RGPD introduse de către un terț interesat – reclamantul – în același mod precum în practica de decenii a instanțelor administrative germane din dreptul național.
- 31 Pentru a ajunge la o interpretare uniformă este necesar să se răspundă la prima întrebare. În acest sens, instanța de trimitere tinde, astfel cum s-a arătat anterior, către o interpretare potrivit căreia decizia autorității de supraveghere trebuie să fie examinată complet pe fond de către instanță, autoritatea de supraveghere fiind obligată totuși să acționeze numai atunci când nu pot fi identificate alternative legale (precum reducerea menționată a puterii discreționare la zero). Numai în acest mod poate fi asigurată o protecție jurisdicțională efectivă. Chiar dacă autoritatea de supraveghere este deplin independentă (a se vedea Hotărârea Curții din 9 martie 2010, cauza C-518/07, ECLI:EU:C:2010:125), această independență nu poate conduce la un comportament arbitrar, lipsit de sancțiuni, astfel cum ar fi însă cazul în prezența unui caracter similar petiției.

2. Cu privire la întrebările preliminare a doua-a cincea

- 32 Birourile private de informații economice primesc de la stat – în speță, intervenienta Schufa Holding AG, de la autoritatea judecătorească din Renania-Palatinat – toate înregistrările provenite din registrele publice – în speță, din lista debitorilor și din lista de insolvență. În cazul de față este vorba, mai precis, despre înregistrarea și publicitatea eliberării de datorii pe site-ul internet

„insolvenzbekanntmachungen.de”, exploatat de Renania de Nord-Westfalia, la cererea landurilor federale germane. Totuși, nu este clar dacă există o reglementare privind o procedură comună în temeiul articolului 26 din RGPD.

- 33 În această privință, problema care se ridică în lumina articolelor 6 și 7 din cartă este dacă înregistrările provenite din evidențele publice pot fi transpuse fidel în evidențe păstrate privat, fără să existe un motiv concret de stocare a datelor la biroul privat de informații economice. Dimpotrivă, obiectivul stocării este de a putea utiliza datele în cazul unei eventuale cereri de informații din partea unei întreprinderi, de exemplu a unei bănci. Aspectul dacă o astfel de informație va fi solicitată vreodată este complet deschis în această privință. Acest lucru conduce, în definitiv, la o păstrare a datelor, îndeosebi atunci când datele au fost deja șterse din registrul național ca urmare a expirării perioadei de stocare.
- 34 Dreptul național (articolul 31 din BDSG) conține dispoziții privind așa-numita evaluare a bonității de către birourile de informații, la rândul său, sub rezerva conformității cu legislația (europeană) în materia protecției datelor, articolul 31 alineatul (1) punctul 1 din BDSG. Dreptul național nu prevede un termen de ștergere pentru bazele de date ale birourilor de informații economice.
- 35 În speță, pârâtul consideră că aceste date cu caracter personal pot servi la aprecierea bonității și pot fi păstrate atât timp cât este necesar pentru îndeplinirea scopurilor pentru care au fost stocate. În lipsa unei reglementări din partea legiuitorului național, autoritățile de supraveghere au încheiat cu asociația birourilor de informații economice așa-numite „Codes of Conduct” care prevăd o ștergere la trei ani de la data înregistrării în sistemul de evidență al biroului respectiv de informații economice (a se vedea „Codul de conduită din 25 mai 2018 privind termenele de examinare și de ștergere a datelor cu caracter personal de către birourile germane de informații economice” al asociației „Die Wirtschaftsauskunfteien e.V.”, aprobat de autoritățile de supraveghere în temeiul articolului 40 din RGPD).
- 36 Aceasta are drept consecință că eliberarea de datorii în cauză trebuie ștearsă din registrul public al declarațiilor de insolvență după șase luni, dar la birourile private de informații economice (numai șapte întreprinderi mari), acestea pot fi stocate pentru o perioadă mult mai lungă, eventual de încă trei ani și pot fi prelucrate în cazul furnizării de informații.
- 37 În mod satisfăcător pentru instanța de trimitere, există deja îndoieli cu privire la aspectul dacă o „stocare paralelă” a acestor date, în plus față de registrele publice, este într-adevăr admisibilă pentru un număr mare de societăți private. În această privință, trebuie arătat că intervenienta Schufa Holding AG nu este decât unul dintre multe alte birouri de informații și, prin urmare, datele sunt păstrate în Germania în numeroase cazuri în acest mod, ceea ce implică o atingere considerabilă adusă dreptului fundamental care decurge din articolul 7 din cartă.

Aceasta deoarece o astfel de „păstrare a datelor” nu este reglementată de lege și poate aduce o atingere considerabilă în mod legitim, dar și nelegitim, activității economice a unei persoane vizate [*omissis*].

- 38 Trebuie adăugat că, potrivit RGPD, o prelucrare și, prin urmare, stocarea datelor nu sunt permise decât dacă este îndeplinită una dintre condițiile prevăzute la articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul RGPD. În speță, numai articolul 6 alineatul (1) litera (f) din RGPD este pertinent. Astfel, intervenienta, în calitate de întreprindere activă din punct de vedere economic, nu îndeplinește o sarcină care servește unui interes public sau care rezultă din exercitarea autorității publice [articolul 6 alineatul (1) litera (e) din RGPD] [*omissis*].
- 39 Un interes legitim urmărit de operator (în speță, de Schufa Holding AG) sau de o terță parte (de exemplu, de o bancă creditoare) în temeiul articolului 6 alineatul (1) litera (f) din RGPD este de asemenea mai mult decât îndoielnic. Există cel mult un interes fundamental al biroului de informații economice cu privire la stocarea eliberării de datorii, întrucât este vorba despre o informație relevantă din punct de vedere economic, iar intervenienta obține astfel un câștig dacă evaluează de asemenea această informație cu ocazia unei verificări a bonității.
- 40 Totuși, aceasta se opune aprecierii legislative care figurează la articolul 3 din Regulamentul privind publicitatea pe internet în cadrul procedurilor de insolvență (Verordnung zu öffentlichen Bekanntmachungen in Insolvenzverfahren im Internet, InsBekV) care pornește de la o perioadă de stocare de (numai) șase luni în registrul de insolvență [*omissis*]. Evaluarea comparativă necesară ar trebui să conducă la un drept la prelucrarea datelor numai în cazul în care datele din registrul de insolvență sunt în mod efectiv deosebit de necesare pentru furnizarea informațiilor cu privire la o situație economică.
- 41 Trebuie adăugat că, la articolul 3 din InsBekV, legiuitorul german nu prevede decât o stocare relativ scurtă, de șase luni, a eliberării de datorii în registrul de insolvență. La rândul său, reglementarea prevăzută la articolul 3 din InsBekV își are temeiul în articolul 79 alineatul (5) din Regulamentul (UE) 2015/848 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2015 privind procedurile de insolvență (JO 2015, L 141, p.19) potrivit căruia, pentru a li se permite să își exercite drepturile, în special dreptul la ștergerea datelor, statele membre informează persoanele vizate în legătură cu perioada de accesibilitate stabilită pentru datele cu caracter personal stocate în registrele de insolvență. Acest drept nu este aplicabil în cazul stocării într-un număr mare de registre „private” în care datele sunt păstrate mai mult timp.
- 42 Acest lucru conduce la problema de principiu dacă datele provenite din registrul de insolvență pot fi într-adevăr preluate integral într-o bază de date „privată”, întrucât o consultare a registrului de insolvență este, în orice caz, posibilă pentru un birou de informații economice dacă există un interes legitim, atât timp cât datele sunt stocate în acest registru. Admiterea unei stocări la un birou de informații economice ar conduce la o stocare paralelă a datelor și ar priva

persoana vizată de posibilitatea de a-și exercita dreptul de ștergere a datelor în fața instanței competente în materie de insolvență. Prin urmare, ar fi vorba despre un fel de păstrare a datelor la birourile de informații economice care efectuează stocarea. Instanța de trimitere contestă faptul că o astfel de păstrare este admisibilă în contextul articolului 8 din cartă și al articolului 6 alineatul (1) primul paragraf litera (f) din RGPD. De asemenea, persoana vizată ar trebui să își valorifice în numeroase cazuri drepturile față de toate birourile de informații economice, ceea ce conduce, în definitiv, la o multitudine de cereri de ștergere și la îngreunarea protecției jurisdicționale efective.

- 43 În măsura în care se admite stocarea datelor provenite din registrele publice la societăți private (birouri de informații economice) – astfel cum procedează în prezent autoritatea de supraveghere –, se ridică în continuare problema dacă codurile de conduită private aprobate în temeiul articolului 40 din RGPD, care prevăd termene standard de ștergere, trebuie incluse în evaluarea comparativă prevăzută la articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (f) din RGPD. Astfel, atât intervenienta, cât și autoritatea de supraveghere pârâtă consideră că există un „drept de stocare” de trei ani a eliberării de datorii în temeiul „Codes of Conduct”.
- 44 În această privință, instanța de trimitere se raliază opiniei Tribunalului Regional Superior din Schleswig-Holstein potrivit căreia termenele de examinare și de ștergere prevăzute la punctul II.2.b) din Codul de conduită privind eliberarea de datorii sunt în contradicție cu reglementările prevăzute la articolul 9 din InsO și la articolul 3 din InsoBekVO [Hotărârea Tribunalului Regional Superior din Schleswig-Holstein din 4 iunie 2021, cauza 17 U 15/21, II. 1. c) cc)]. Astfel, codurile de conduită nu conduc la o legalitate a prelucrării (stocării) datelor. Rezultă că aceste reglementări – chiar dacă sunt aprobate de autoritățile de supraveghere – nu pot fi luate în considerare în cadrul evaluării comparative necesare prevăzute la articolul 6 alineatul (1) litera (f) din RGPD, nici în ceea ce privește interesul legitim al unui birou de informații economice, nici în privința duratei de stocare și, prin urmare, a termenelor de ștergere.
- 45 Dimpotrivă, în cazul unei stocări admisibile a datelor care provin din registrele publice la birourile de informații economice, termenele de stocare și de ștergere aplicabile acestor „particulari” ar trebui să fie cel mult identice cu cele aplicabile registrelor publice. Aceasta presupune că datele care trebuie șterse din registrul public ar trebui de asemenea să fie șterse în același timp la toate birourile private de informații economice care le-au stocat suplimentar.
- 46 Întrucât, în speță, este vorba despre problema de principiu privind stocarea datelor provenite din registrele publice la întreprinderi private și, în caz afirmativ, despre problema privind momentul la care datele respective trebuie șterse la aceste întreprinderi, prezenta procedură este suspendată și supusă Curții. În funcție de răspunsul dat de Curte la aceste întrebări foarte controversate referitoare la

articolele 7 și 8 din cartă și la articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (f) din RGPD, va fi posibilă soluționarea în cele din urmă a procedurii.

IV.

47 Decizia este definitivă.

[*omissis*]

Wiesbaden, 31 august 2021

[*omissis*]

[mențiune referitoare la conformitatea cu originalul; semnături]